

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars III. Sub Cælestino papa I. anno CCCCXXXI.

Parisiis, 1644

De Carbone. Cap. IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15241

* in nihilū redigebat

* faciebat

qua patiente, ipse impassibiliter ea quæ animæ contingerent, cognoscebat: & *pellebat quidem, vt Deus, carnis infirmitates; suas tamen eas, tamquam sui corporis, *esse ducebat. Itaque cfuriisse dicitur, fatigatus esse, & passus fuisse pro nobis. Ergo Verbi vnio cum humanitate facta, non irrationabiliter rebus nostris comparatur. Nam sicut corpus naturæ est ab anima diuersæ, vnus tamen ex vtroque homo efficitur, & vocatur; ita etiam ex perfecta Dei Verbi subsistentia, & humanitate secundum propriam rationem perfecta, vnus est Christus, idem in eodem Deus simul & homo. Et sua quidem facit Deus Verbū, vt ante dixi, ea quæ sunt suæ carnis propria; quia ipsius est corpus, & non alterius. Communes autem facit tamquam cum sua carne diuinæ potestatis sibi inexistentis operationes, ita vt possit etiam viuificare mortuos, & sanare infirmos. Quod si opus est exemplis etiam scripturæ diuinæ adhibitis, tamquam in figuris modum vnionis demonstrare, age dicamus.

De Carbone.

CAP. IX.

Isa. 6.

BEATVS Isaïas: *Missum est, inquit, ad me unum ex seraphim, & in manu habebat carbonem, quem forcipe accepit ab altari, & venit ad me, & tetigit labia mea, & dixit: Ecce tetigit labia tua, & auferet iniquitates tuas, & peccata tua purgabit.* Carbonem autem dicimus figuram & imaginem nobis exhibere Verbi hominis facti:

παρουσίας δὲ αὐτῆς, ἀπαδῶς ἡ ἐν εἰ-
 δήσει τῆς εἰς αὐτῶν γιομῶν· καὶ
 ἠφανίζε μὲν ὡς θεὸς τὰς τῆς σαρκὸς
 ἀδενείας, ὡκειοῦτο γὰρ μὲν αὐτὰς ὡς
 ἰδίου σώματος· οὕτω καὶ πεινῆσαι λέ-
 γεται & καμῆν, καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν.
 ἰκοῦν ἀρεκάλουτο δὲ ἡ ἐνωσις τῆ
 λόγου πρὸς τὸ ἀνθρώπινον ἐκ δό-
 σκοποῦ ποῖς καθ' ἡμᾶς· ὡσαύτ' ἔτε-
 ροφυῆς μὲν τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυ-
 χὴν, εἰς γὰρ μὲν ὅξ ἀμφοῖν ἀνθρώπος
 δόπολεῖται καὶ λέγεται, οὕτω καὶ ἐν πε-
 λείας ἑνωσίσεως τῆς θεοῦ λόγου, καὶ
 μὲν καὶ ὅξ ἀνθρώπότητος τελείως ἐχού-
 σης καὶ τῷ ἰδίῳ λόγῳ, εἰς ὃ Χριστός,
 ὁ αὐτὸς ὑπαρχὼν ἐν ταυτῶν θεὸς τε
 ὁμοῦ καὶ ἀνθρώπος. καὶ οἰκειοῦται μὲν
 ὁ λόγος, ὡς ἐφίλω, τὰ τῆς ἰδίας σαρ-
 κὸς, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ ἐκ ἐφῶν,
 κοινοποιεῖται ὅ ὡσαύτ' τῆ ἰδία σαρκὶ
 τῆς ἐνωσίσεως αὐτῶν θεοπροπίς διωά-
 μεως τὴν ἐνέργειαν· ὡσεὶ διωάδαται καὶ
 ζωοποιεῖν ἑστὸν νεκροῖς, καὶ ἰάδαται ἑστὸν
 ἐν δὲ ῥωστίαις. εἰ ὅ γὰρ καὶ ποῖς ἐν τῆς
 θεοπρόπίου γραφῆς ἀπαδείγμασι κα-
 χημῶν, καθάπερ ἐν τύποις τῷ τῆς
 ἐνωσίσεως καθ' ἀδείξαι ἕσπον, φέρε
 λέγων μὲν.

Περὶ ἀνθρώπου.

Ο Μακάριος Ησαίας, ἀπετάλη, Φησὶ, πρὸς με ἐν τῷ σεραφίμ· ἐ ἐν τῇ χεὶ ἔχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν δόπο τῷ θυσιαστήλει· καὶ ἦλθε πρὸς με, καὶ ἤψατο τὰ χάλειά μου, καὶ εἶπεν· ἰδοὺ ἤψατο τὰ τῶν χάλειά σου, καὶ ἀφελεῖ τὰς ἀνομίας σου, ἐ τὰς ἀμάρτιας σου πεκαθαριεῖ. Φαμὲν ὅ τῷ ἀνθρώπου τύπον ἡμῖν καὶ εἰκόνα πληροῦν τῆ ἐνανθρωπήσαντος λόγου.

ANNO CHRISTI 431.

ὅς εἶπε ἄλαστο τῆς χιλίων ἡμῶν. Τυτέστιν, ὅταν πλὴν εἰς αὐτὸν ὁμολογήσωμεν πίστιν, τότε καὶ ἀπάσης ἀμάρτίας ἀποφαίνει καθαροὺς, καὶ τῆς ζεχάμων ἀπαμαρτίων ἐλευθεροῖ. πλὴν ὅστιν ἰδεῖν, ὡς ἐν εἰκόνι * αἰσθητικά, ἐνωθέντα μὲν τῆ ἀνθρώπινη τῆ θεοῦ λόγον, οὐ μὲν ἀποβέβληκός τ' ἐστὶ ὁ ὅστι, * μετασειχάσαντι δὲ μᾶλλον τὸ ληφθέν, ἤρωσι ἐνωθέν, εἰς πλὴν ἐαυτῶν δόξαν τε καὶ ἐνέργειαν. ὄντιν γὰρ ἔσπον τὸ πῦρ ὁμιλήσαν ξύλω, καὶ εἰς δρυκὸς αὐτὸ, κατὰ δρᾶσται μὲν αὐτῶν, καὶ ἐκ ἑξίστησι μὲν τῶν ἑξὶ ξύλον, μεδίστησι δὲ μᾶλλον εἰς πλὴν τῆ πυρὸς ὅψιν τε καὶ δυνάμιν, καὶ πᾶν αὐτῶν τὸ ἰδίον ἐνεργάζει, καὶ ὡς ἐν ἡδὴ λελόγισται μετ' αὐτῶν, οὕτω νοήσης καὶ ἐπὶ Χριστοῦ. ἐνωθεὶς γὰρ ἀπορρήτως ἀνθρώπινη θεός, πετήρηκε μὲν αὐτὴν τῆς ὄψης εἶναι φαιδρῶν * μεμνήκε δὲ καὶ αὐτὸς ὄψιν ἡμῶν. ἐνωθεὶς ἡ ἀπαξ, ὡς εἰς λελόγισται μετ' αὐτῆς, οἰκιοῦμεν μὲν τὰ αὐτῆς, ἐμπιήσας δὲ καὶ αὐτὸς αὐτῆ τῆς ἰδίας φύσεως πλὴν ἐνέργειαν.

* ἡ δὲ Σπασ,

* μετὰ τὴν ἑξίστησι Lat.

Οπ τῆς ἀσωμάτου θεότητος σῶμα γέρονεν ἡ σαρκὶ ψυχῶν ἐχρυσσα λογικῶν. καὶ ὅτι διίσταντες ἀσώδηλων αὐτὰ, πᾶντι τε καὶ πᾶντως ἀφραλύσομεν τῆς ἐν Χριστῶ νοουμένης οἰκονομίας τῶν λόγων.

ΕΝ τῶ ἀσματι τῆς ἀσμάτων αὐτῆς ἡμῶν εἰσκεκόμεναι λέγων ὁ κύριος ἐγὼ ἀνθὸς τῆς πεδίου, κρίνον τῆς κοιλάδος. ὡς περ οὐκ ἡ ὄσμη ἀσμάτων μὲν * τὸ ζῆμα ὅστι, κέχρηται ἡ ὡς περ ἰδῶ σῶματι πῶ ἐν ᾧ ὅστι, Concil. Tom. 6.

* τὸς, ἡ

quod si labia nostra tetigerit, id est, cum fidem in ipsum confessi fuerimus, tunc nos ab omni peccato pueros efficit, & pristinis criminibus liberabit. Ceterum tamquam in imagine licet in carbone conspiceretur unum quidem humanitati Deum Verbum, non tamen abiicisse quod est, sed potius transformasse assumptam seu unitam naturam, in suam gloriam & operationem. Quemadmodum enim ignis ad lignum accendens, & in id penetrans, comprehendit quidem ipsum, & quamuis a ligni statu ac natura non expellat, tamen speciem illius viresque transmutat, & in eo quidquid sibi proprium est operatur, & cum ipso iam quasi unum aliquid aestimatur: idem intellige & in Christo. Unitus enim ineffabiliter humanitati Deus, seruauit quidem ipsam in eo quod est, & ipse permansit quod erat: semel tamen unitus, quasi vnus iam cum ipsa putatur, ea quæ sunt illius, sua faciens; confers autem ei etiam ipse naturæ suæ operationem.

Quod incorporealis diuinitatis corpus facta sit ipsa caro, habens animam rationalem: & quod, si ea a sese diuidere voluerimus, procul dubio labefactabimus rationem dispensationis, qua in Christo intelligitur.

CAP. X.

IN Cantico canticorum ipse nobis introductus est dicens Dominus [Iesus Christus:] Ego flos campi, & lilium conuallium. Quemadmodum ergo odor res quidam est incorporea, habet autem quasi proprium corpus id in quo inest; T ij

Cant. 2.